

Arrest

**nr. 51 186 van 17 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op van 10 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, wordt in België aangetroffen naar aanleiding van een politiecontrole op 10 mei 2004.

Op 10 mei 2004 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 29 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 20 055 van 8 december 2008 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 14 oktober 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 24 oktober 2008 wordt de beslissing van 25 september 2008 ingetrokken.

Op 3 november 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 29 april 2008 onvankelijk wordt verklaard. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 10 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 31 mei 2010 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de medische toestand van verzoeker.

Op 29 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 4 augustus 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten

Op 31 augustus 2010 wordt de beslissing van 29 juli 2010 ingetrokken.

Op 6 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

"(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 03/11/2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Mijnheer voerde in zijn verzoekschrift medische redenen aan. Deze medische problematiek werd gestaafd door medische attesten, die aan onze controlearts werden voorgelegd om advies. Onze controlearts gaf hieromtrent een advies op 31/05/2010. De controlearts besluit dat vanuit medisch standpunt kan besloten worden dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in India. Vanuit medisch standpunt, is er voor hem geen bezwaar tegen een terugkeer. Het medisch advies werd aan deze beslissing in gesloten omslag gehecht. Er blijkt ook uit de medische attesten voorgelegd door betrokkene dat hij kan reizen en lange reizen kan verdragen.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt daarnaast ook dat er in de geboortestreek en de staat Maharastra voldoende hospitalen, dokters en verplegend personeel zijn, zeker in de steden. Gezien betrokkene kan reizen en enkel medicatie nodig heeft, kan het geen groot probleem zijn om zich naar een grotere stad te begeven om zijn medicatie te halen indien deze niet voorhanden zouden zijn in zijn eigen geboorte- of woonplaats. In het nabijgelegen Ahmednagar zijn er bijvoorbeeld twee overheidsziekenhuizen. Betrokkene kan voor zijn medische zorg beroep doen op de overheidsziekenhuizen waar men gratis op consultatie kan of beroep doen op private ziekenhuizen. Deze zijn duurder. In India bestaat er ziekteverzekeringen voor werknemers en – gevers. Deze komt in verschillende gevallen tussen. Daarnaast heeft de overheid ook een verzekeringsprogramma opgezet dat er voor zorgt dat arme mensen ook toegang krijgen tot het ziekenhuis van hun keuze.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)"

Op 10 september 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste Middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen

Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet op de motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet; Terwijl verzoeker reeds geruime tijd in behandeling is en lijdt aan epilepsie;

Doordat de behandelende arts van verzoeker, Dr. M. D. Q. (...) verklaarde dat verzoeker lijdt aan een ongeneeslijke chronische aandoening die regelmatige adequate geneeskundige opvolging vereist;

Doordat verzoeker een medicamenteuze behandeling krijgt en gespecialiseerde zorg nodig heeft;

Doordat de controlearts, aan wie de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid het medisch dossier van verzoeker voorlegde voor advies, oordeelde dat vanuit medisch standpunt kan besloten worden dat de aandoening een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit van verzoeker indien deze niet adequaat behandeld wordt;

Doordat deze controlearts nochtans besluit dat de aandoening van verzoeker in geval van terugkeer geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling beschikbaar is in India en betrokkene lange reizen kan verdragen zodat vanuit medisch standpunt er voor hem geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer;

Doordat de bestreden beslissing gegrond werd op informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit zou blijken dat er in de geboortestreek van verzoeker en de staat Maharashtra voldoende hospitalen, dokters en verplegend personeel zijn, zeker in de steden;

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid besluit dat gezien betrokkene kan reizen en enkel medicatie nodig heeft, het voor hem geen groot probleem kan zijn om zich naar een grotere stad te begeven om zijn medicatie te halen indien deze niet voorhanden zou zijn in zijn eigen geboorte- of woonplaats;

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid toelichtend aanhaalt dat in het nabijgelegen Ahmednagar er bijvoorbeeld twee overheidsziekenhuizen zijn, dat betrokkene voor zijn medische zorg beroep kan doen op de overheidsziekenhuizen waar men gratis op consultatie kan of beroep doen op private ziekenhuizen, dat er in India ziekteverzekeringen bestaan voor werknemers en -gevers, dewelke in verschillende gevallen tussenkomen, dat de overheid ook een verzekeringsprogramma heeft opgezet dat er voor zorgt dat arme mensen ook toegang krijgen tot het ziekenhuis van hun keuze;

Terwijl verzoeker nochtans uitdrukkelijk betwist dat gespecialiseerde zorg en medicatie voorhanden zijn in zijn moederland;

Terwijl verzoeker benadrukt dat de medicatie die hij nodig heeft, aldaar niet beschikbaar is ofwel te duur: Terwijl, indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst moet gaan, hij in ieder geval de vereiste medicatie (en behandeling), indien ze al voor handen zou zijn, niet zal kunnen bemachtigen en/of niet zal kunnen betalen:

Terwijl zulks bevestigd wordt door Vluchtelingenwerk, via het project "Country of Return Information Belgium" CRJ-Belgium (stuk 2);

Terwijl verschillende onafhankelijke bronnen (stuk 2, p. 5, 7, 8 ...) o.a. bevestigen dat zeker in agrarische gebieden in India de toegang tot zelfs niet gespecialiseerde medische behandeling (basisvoorzieningen) niet gewaarborgd is, dat dikwijls basisvoorzieningen zoals zuiver water ontbreken, dat er een duidelijk gebrek is aan infrastructuur (wat betreft ziekenhuizen...) en dat de toegang tot medicatie niet gewaarborgd is gezien de hoge graad van armoede ... ;

Terwijl op het eerste gezicht de bestreden beslissing de argumenten van de verzoekende partij om zijn aanvraag te rechtvaardigen, niet beantwoordt en evenmin in haar overwegingen de feitelijk vaststaande gegevens betreft;

Terwijl in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de informatie aan het administratief dossier toegevoegd, waaruit zou blijken dat er in de geboortestreek van verzoeker en de staat Maharastra en in "het nabijgelegen Ahmednagar" voldoende hospitalen, dokters en verplegend personeel zijn, zeker in de steden zodat er zich geen probleem zou stellen in het kader van terugkeer temeer daar verzoeker zich naar een grotere stad kan begeven om zijn medicatie te halen indien deze niet voorhanden zou zijn in zijn eigen geboorte- of woonplaats:

Terwijl vastgesteld wordt dat verzoeker van Kharwan is ofwel 1554 km verwijderd van het "nabijgelegen" Ahmednagar;

Terwijl dit aspect van de motivering niet ernstig kan zijn en aldus ook niet als rechtvaardigingsgrond kan gelden;

Terwijl immers van verzoeker niet redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij zich zou moeten verplaatsen over een afstand van 1554 km om toegang te kunnen krijgen tot medicatie en behandeling, indien deze überhaupt aldaar voorradig zou zijn:

Terwijl de informatie, dewelke verzoeker bijbrengt, de toegang minstens in twijfel trekt;

Terwijl deze informatie afkomstig is van erkende onafhankelijke bronnen zodat deze niet kan afgewezen worden;

Terwijl onbetwistbaar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van feitelijke gegevens is uitgegaan, dewelke minstens voor betwisting vatbaar zijn;

Terwijl de gegevens of informatie verspreid door het CRI-Belgium door de Dienst Vreemdelingenzaken bekend moeten zijn;

Terwijl de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710):

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624):

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen in zich draagt;"

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit de conclusies van het advies van 31 mei 2010 van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat de medicatie in meerdere vormen te verkrijgen is in India en dat epilepsie vanuit medisch standpunt geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling gezien de behandeling ervan beschikbaar is in India. Vervolgens wordt in dit advies gesteld dat er dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. De bestreden beslissing heeft op correcte wijze dit advies opgenomen en vastgesteld dat er voldoende hospitalen, dokters en verplegend personeel beschikbaar is. De bestreden beslissing vermeldt bij wijze van voorbeeld en louter indicatief de stad Ahmednagar. Dat verzoeker aanvoert dat deze stad ver is verwijderd van zijn woonplaats, staat geenszins in de weg te besluiten dat er medische zorgen in India aanwezig en toegankelijk zijn. Verwerende partij voegt toe dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker geboren is te Kharwan, wat ver verwijderd zou zijn van Ahmednagar, maar dat hij nalaat aan te tonen dat hij daar ook woont, daarom acht verwerende partij het louter hypothetisch dat verzoeker beweert 1554 kilometer verwijderd te zijn van de enige plaats waar hij toegang zou hebben tot medische verzorging.

Verwerende partij merkt op dat verzoeker zijn beweringen dat hij geen toegang zou hebben tot medische zorgen, staaft met een verwijzing naar een rapport van Vluchtelingenwerk, maar stelt vast dat uit het advies van de arts-attaché blijkt dat er ook informatie beschikbaar is die het tegendeel bewijst. Aangezien verzoeker zijn verwijzing naar het voornoemde rapport niet aanvult met persoonlijke bewijzen, kan dit niet volstaan om de bestreden beslissing te weerleggen.

Verwerende partij meent dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om de medische behandeling in zijn land van herkomst te bekostigen en hij hierdoor uitgesloten zou zijn van behandeling. Deze uitspraak van verzoeker is louter hypothetisch nu verzoeker nalaat op concrete wijze aan te tonen wat de kostprijs is van een dergelijke behandeling en evenmin bewijzen neerlegt waaruit zou blijken dat zijn inkomen of zijn vermogen hiertoe niet voldoende is. Door deze uitspraak erkent verzoeker bovendien het feit dat er medische behandeling beschikbaar is in India.

Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht stelt verwerende partij dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker slaagt er niet in om de motivering van de bestreden beslissing, die hij kent vermits hij ze aanvecht, te weerleggen.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de controlearts vanuit medisch standpunt besluit dat de aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze behandeling beschikbaar is in India en dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer, dat uit informatie die zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat in de geboortestreek en de staat Maharashtra voldoende hospitalen, dokters en verplegend personeel zijn, zeker in de steden, dat gezien verzoeker kan reizen en enkel medicatie nodig heeft, het geen groot probleem kan zijn om zich naar een grotere stad te begeven om zijn medicatie te halen indien deze niet voorhanden zou zijn in zijn eigen geboorte- of woonplaats. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)”

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, volstaat het niet aan een ernstige aandoening te lijden om een machtiging tot verblijf te krijgen. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de machtiging in geval van ernstige ziekte enkel kan worden gevraagd *“wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de nodige behandeling beschikbaar is in India en dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in de geboortestreek en de staat Maharastra voldoende hospitalen, dokters en verplegend personeel zijn, zeker in de steden, dat gezien betrokkene kan reizen en enkel medicatie nodig heeft, het geen groot probleem kan zijn om zich naar een grotere stad te begeven om zijn medicatie te halen indien deze niet voorhanden zouden zijn in zijn eigen geboorte- of woonplaats, dat in het nabijgelegen Ahmednagar er bijvoorbeeld twee overheidsziekenhuizen zijn, dat betrokkene voor zijn medische zorg beroep kan doen op de overheidsziekenhuizen waar men gratis op consultatie kan of beroep kan doen op private ziekenhuizen, die duurder zijn, dat er in India ziekteverzekeringen bestaan voor werknemers en – gevers en dat daarnaast de overheid ook een verzekeringsprogramma heeft opgezet dat er voor zorgt dat arme mensen ook toegang krijgen tot het ziekenhuis van hun keuze.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een rapport bevindt: *“Country of Origin Information Report India”* van het Britse Home Office, UK Border Agency van 4 januari 2010, en een advies van de arts-attaché van 31 mei 2010 waarin wordt vermeld dat de medicatie vereist voor verzoekers aandoening verkrijgbaar is in India en dat hij daar terecht kan voor zijn verdere behandeling.

Verzoeker voert in het middel aan dat hij betwist dat gespecialiseerde zorg en medicatie voorhanden zijn in India: de medicatie die hij nodig heeft is er niet beschikbaar of te duur, hij zal de medicatie niet kunnen bemachtigen of niet kunnen betalen, verzoeker verwijst hiervoor naar het rapport *“Country of Return Information Belgium”* van Vluchtelingenwerk. Verzoeker voert tevens aan dat in de bestreden beslissing de argumenten van verzoeker om zijn aanvraag te rechtvaardigen niet worden beantwoord en dat de feitelijk vaststaande gegevens niet in de overwegingen van de beslissing worden betrokken. Verzoeker vervolgt dat hij afkomstig is uit Kharwan en dat dit 1554 kilometer verwijderd is van Ahmednagar dat in de bestreden beslissing ten onrechte als nabijgelegen wordt vermeld. Er kan van verzoeker niet redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich moet verplaatsen over een afstand van 1554 kilometer om toegang te krijgen tot medicatie en behandeling. Deze informatie die verzoeker bijbrengt kan volgens hem niet zomaar worden afgewezen.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van 29 april 2008 stelde verzoeker het volgende:

“2. Over de grond van de zaak

inzake de gegrondheid, wordt verwezen naar de doktersattesten.

Aangezien uit het Medisch attest d.d. 7 april 2008 van Dr. M.D.Q. (...) blijkt dat verzoeker lijdt aan: “epilepsie”.

Volgens dit medisch attest is de aandoening van verzoeker chronisch en ongeneesbaar.

Verzoeker heeft voortdurend jarenlange adequate behandeling nodig dewelke niet kan verder gezet worden in het land van herkomst.

Ook de adequate medicatie is in het land van herkomst niet voorradig.

(...)”

Uit het paspoort van verzoeker dat bij deze aanvraag werd gevoegd, blijkt dat als geboorteplaats *“Kharwan”* vermeld wordt. Als adres van verzoeker wordt vermeld *“V.P.O. Kharwan. Tem Jagdhari. Yamuna Nagar”*. Verzoeker heeft geen verdere informatie gegeven over zijn verblijfplaats.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“De controlearts besluit dat vanuit medisch standpunt kan besloten worden dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in India. Vanuit medisch standpunt, is er voor hem geen bezwaar tegen een terugkeer. Het medisch advies werd aan deze beslissing in gesloten omslag gehecht. Er blijkt ook uit de medische attesten voorgelegd door betrokkene dat hij kan reizen en lange reizen kan verdragen.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt daarnaast ook dat er in de geboortestreek en de staat Maharastra voldoende hospitalen, dokters en verplegend personeel zijn, zeker in de steden. Gezien betrokkene kan reizen en enkel medicatie nodig heeft, kan het geen groot probleem zijn om zich naar een grotere stad te begeven om zijn medicatie te halen indien deze niet voorhanden zouden zijn in zijn eigen geboorte- of woonplaats. In het nabijgelegen Ahmednagar zijn er bijvoorbeeld twee overheidsziekenhuizen. Betrokkene kan voor zijn medische zorg beroep doen op de overheidsziekenhuizen waar men gratis op consultatie kan of beroep doen op private ziekenhuizen. Deze zijn duurder. In India bestaat er ziekteverzekeringen voor werknemers en – gevers. Deze komt in verschillende gevallen tussen. Daarnaast heeft de overheid ook een verzekeringsprogramma opgezet dat er voor zorgt dat arme mensen ook toegang krijgen tot het ziekenhuis van hun keuze.”

Waar verzoeker in het middel aanvoert dat hij een rapport voorlegt dat het tegendeel beweert van het rapport dat zich in het administratief dossier bevindt, merkt de Raad op dat dit rapport een schriftelijk antwoord is d.d. 22 september 2010 op een vraag van de raadsvrouw van verzoeker. Dit schriftelijk antwoord dateert van na de bestreden beslissing. Verwerende partij was van dit gegeven bijgevolg niet op de hoogte op het moment van de bestreden beslissing en er kan haar bijgevolg niet ten kwade worden geduid hieromtrent niet gemotiveerd te hebben of hiermee geen rekening te hebben gehouden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De informatie waarvan sprake in de bestreden beslissing betreft een *“Country of Origin Information Report India”* van het Britse *“Home Office, UK Border Agency”* van 4 januari 2010. Verzoeker slaagt er niet in om met zijn beweringen in het middel aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op deze informatie kon steunen.

Waar verzoeker in het middel aanvoert dat hij 1554 kilometer verwijderd is van Ahmednagar en dat hij zover zal moeten reizen om zijn medicatie te verkrijgen, kan verzoeker evenmin gevolgd worden. In de bestreden beslissing wordt immers overwogen dat *“Uit de informatie in het administratief dossier blijkt daarnaast ook dat er in de geboortestreek en de staat Maharastra voldoende hospitalen, dokters en verplegend personeel zijn, zeker in de steden.”* Verzoeker ontkent niet dat er in zijn geboortestreek en de staat Maharastra hospitalen, dokters en verplegend personeel aanwezig zijn. Hij beperkt zich tot te stellen dat zijn geboorteplaats Kharwan 1554 kilometer verwijderd is van Ahmednagar. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat Ahmednagar slechts als voorbeeld wordt vermeld. Alleszins toont verzoeker niet met concrete gegevens aan dat er in de buurt van zijn geboortestreek geen steden zijn waar er hospitalen zijn. Verzoeker laat immers na om met concrete gegevens aan te tonen dat zijn geboorteplaats Kharwan nog steeds zijn verblijfplaats in India zou zijn en waar precies in de staat deze plaats gelegen is. Ook naar aanleiding van zijn aanvraag heeft verzoeker geen bijkomende informatie verschaft aan het bestuur, hij voegde enkel zijn paspoort toe waaruit zijn geboorteplaats en zijn laatste adres blijkt, allebei te Kharwan.

Verzoeker voert aan dat hij afkomstig is van een agrarisch gebied waar zelfs de basisvoorzieningen niet gewaarborgd zijn, maar hij staat deze bewering niet met concrete gegevens. Alleszins heeft hij dit niet meegedeeld aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing, bv. in zijn aanvraag, zodat deze enkel rekening kon houden met de informatie verschaft door verzoeker namelijk de naam van zijn geboorteplaats en zijn laatste adres in India zoals vermeld in zijn paspoort.

Verzoekers blote bewering dat de medicatie voor hem te duur zou zijn of dat hij ze niet zal kunnen betalen, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat er in India

ziekteverzekeringen bestaan voor werknemers en – gevers en dat daarnaast de overheid ook een verzekeringsprogramma heeft opgezet dat er voor zorgt dat arme mensen ook toegang krijgen tot het ziekenhuis van hun keuze.

Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat *“de bestreden beslissing de argumenten van de verzoekende partij om zijn aanvraag te rechtvaardigen, niet beantwoordt en evenmin in haar overwegingen de feitelijk vaststaande gegevens betreft”*, merkt de Raad op dat uit de hierboven weergegeven elementen ten gronde in verzoekers aanvraag en uit de weergegeven motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk is ingegaan op al de elementen aangevoerd door verzoeker maar geoordeeld heeft de verblijfsmachtiging niet toe te staan. De omstandigheid dat verzoeker het hiermee niet eens is, brengt niet mee dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding. Verzoeker verduidelijkt niet wat hij bedoelt met *“de feitelijk vaststaande gegevens”* die niet bij de overweging zouden zijn betrokken, zodat de Raad in dit opzicht bij gebrek aan verduidelijking zijn wettigheidscontrole niet kan uitoefenen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede Middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel

Terwijl het redelijkheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt in haar besluitvorming het redelijkheid in acht te nemen:

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken deze verplichting steeds aanhaalt en toelicht met verwijzing naar correcte feitenvinding terwijl in casu zulks geenszins geschiedde;

Terwijl in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de informatie aan het administratief dossier toegevoegd, waaruit zou blijken dat er in de geboortestreek van verzoeker en de staat Maharastra en in "het nabijgelegen Ahmednagar" voldoende hospitalen, dokters en verplegend personeel zijn, zeker in de steden zodat er zich geen probleem zou stellen in het kader van terugkeer temeer daar verzoeker zich naar een grotere stad kan begeven om zijn medicatie te halen indien deze niet voorhanden zou zijn in zijn eigen geboorte- of woonplaats;

Terwijl vastgesteld wordt dat verzoeker van Kharwan is ofwel 1554 km verwijderd van het "nabijgelegen" Ahmednagar;

Terwijl dit aspect van de motivering niet ernstig kan zijn en aldus ook niet als rechtvaardigingsgrond kan gelden;

Terwijl immers van verzoeker niet redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij zich zou moeten verplaatsen over een afstand van 1554 km om toegang te kunnen krijgen tot medicatie en behandeling, indien deze überhaupt aldaar voorradig zou zijn;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending in zich draagt van het redelijkheidsbeginsel;”

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing wijst op het feit dat er voldoende hospitalen, dokters en verplegend personeel zijn. De bestreden beslissing vermeldt louter indicatief de stad Ahmednagar. Het feit dat verzoeker stelt dat dit 1554 kilometer verwijderd is van waar hij woont, staat op zich niet in de weg te besluiten dat er in India medische zorgen aanwezig en toegankelijk zijn. Verzoeker laat na om verder uiteen te zetten dat medische zorgen niet voorhanden zijn in India, evenmin dat –indien ze voorhanden zijn- ze niet toegankelijk blijken. Verwerende partij wenst ook nog toe te voegen dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker geboren is te Kharwan, wat volgens hem 1554 kilometer verwijderd is van Ahmednagar, maar dat hij nalaat aan te tonen dat hij daar ook woont. Zijn bewering dat hij 1554 kilometer verwijderd zou zijn van de enige plaats waar hij toegang zou hebben tot medische verzorging, is louter hypothetisch. Verzoeker maakt volgens verwerende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in de geboortestreek en de staat Maharastra voldoende hospitalen, dokters en verplegend personeel zijn, zeker in de steden, en dat het geen groot probleem kan zijn voor verzoeker om zich naar een grotere stad te begeven om zijn medicatie te halen indien deze niet voorhanden zou zijn in zijn eigen geboorte- of woonplaats. Verzoeker ontkent immers niet dat er in zijn geboortestreek en in de staat Maharastra voldoende hospitalen, dokters en verplegend personeel aanwezig zijn maar hij stelt enkel dat Kharwan (zijn geboorteplaats en verblijfplaats zoals vermeld op zijn paspoort) niet nabij Ahmednagar ligt maar wel op 1554 kilometer daarvan. In de bespreking van het eerste middel werd reeds overwogen dat Ahmednagar werd vermeld als voorbeeld en dat verzoeker geen verdere concrete uitleg geeft over de situering van zijn geboortestreek of zijn verblijfplaats.

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert geen afzonderlijke middelen aan tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET